

Vymáhající věřitel odůvodnil návrh, by povinnému bylo uloženo, předložit seznam jmění a vykonati vyjevovací přísahu, tím, že sice bylo k vydobytí vymáhané pohledávky zabaveno 10 koňů, že však vzhledem k ustanovení zák. ze dne 5. května 1933 čís. 74 sb. z. a n. nemůže toho času docílití uspokojení své pohledávky, že jen vykonáním vyjevovací přísahy lze zjistiti předměty, jichž prodejem by mohla býti uspokojena vymáhaná pohledávka. Soud první stolice návrhu vyhověl, rekursní soud návrh zamítl. Důvody: Podle § 47 druhý odstavec ex. ř. může býti dlužníku uloženo, by předložil seznam jmění a vykonal vyjevovací přísahu, jen zůstane-li výkon exekuce pro peněžitě pohledávky bez výsledku, poněvadž u dlužníka nebyly zabaveny věci, které mohly býti vzaty do exekuce nebo poněvadž shledány byly jen takové věci, jichž nedostatečnost pro jejich malou hodnotu nebo zástavní práva pro jiné věřitele již zřízená jasně na jevo vychází, nebo na které jiné osoby činí nárok. Nejsou-li tyto podmínky splněny, nelze dlužníku uložití výkon vyjevovací přísahy, jelikož podmínky vyjevovací přísahy jsou v § 47 ex. ř. vypočteny výčetmo. Vymáhající strana ani netvrdí, že předpoklady § 47 ex. ř. jsou splněny a nevychází ani ze zájemního protokolu na jevo nedostatečnost zabavených předmětů pro uspokojení vymáhající strany. Kdyby uložení vyjevovací přísahy bylo přípustné, ač tu je k uspokojení vymáhající strany dostatečné jmění, jež však prozatím nemůže býti zpeněženo, byl by zemědělec na tom hůře než jiný dlužník, což zajisté není úmyslem zákonodárce.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Podle nyní platného zákona ze dne 24. února 1934 čís. 33 sb. z. a n. jest rozeznávati období do 31. března 1934 a období po dotčeném dni až do ukončení účinnosti zákona. Jen v prvním období nelze proti zemědělcům prováděti nucený prodej zabavených svršků se zemědělstvím souvisejících a buďtež prodeje v době do 31. března již nařízené odloženy z úřadu (§ 1 odst. (1) a § 6 odst. (3)). V druhém období nezakročuje exekuční soud z úřadu, nýbrž povoluje odklad exekuce až po dni 31. prosince 1934 jen k návrhu dlužníkovu (§ 1). V tomto případě nebyla exekuce v době do konce března 1934 odložena z úřadu a dlužník dosud nečinil návrh na její odklad, pročez není závady, by nebylo v exekučním řízení pokračováno. Nelze tedy dosud mluvit o bezvýslednosti exekuce podle § 47 druhý odstavec ex. ř., pročez návrh vymáhajícího věřitele, by povinný byl přidržen k vyjevovací přísaze, byl právem zamítnut.

Čís. 13694.

Výklad čl. XVII. kolektivní smlouvy zaměstnanců nemocenských pojišťoven, že definitivní zaměstnanec má nárok na plné služební požitky po dobu jednoho roku v nemoci, spojené s nezpůsobilostí k vykonávání služby.

Jednoroční lhůtu jest počítati ode dne, kdy zaměstnanec skutečně přestal pro nemoc vykonávati službu, nikoliv od zahájení řízení, kterým má býti zjištěno trvalé onemocnění zaměstnancovo (lékařskou prohlídkou za účelem pensionování).

(Rozh. ze dne 27. června 1934, Rv II 285/32.)

Žalobce, definitivní úředník žalované okresní nemocenské pojišťovny byl dne 26. září 1926 suspendován a byl mu disciplinárním usnesením snížen plat o 25% na 10 měsíců. Žalobou, o niž tu jde, domáhal se žalobce na žalované zaplacení 9.851 Kč, jednak 1.622 Kč, ježto mu srážky 25% ze služného byly činěny až do konce března 1928, tudíž po 18 měsících a nikoliv jen po deset, a dále zaplacení služného 8.229 Kč za dobu od 1. dubna do 31. prosince 1928 a odůvodňoval tento žalobní nárok tím, že žalovaná strana na základě lékařského posudku soudních znalců, kteří žalujícího prohlásili v trestním řízení za nezodpovědného za činy, pro něž bylo proti němu současně zahájeno žalovanou stranou disciplinární řízení a jeho pensionování, ač posudek ten se týká jen přechodného stavu jeho za největšího rozčilení, čítá rok, po který má žalobce podle kolektivní smlouvy (čl. XVII.) nárok na nezkrácené platy, ode dne 1. října 1926 do 30. září 1927, kdežto tento rok smí býti počítán jen od doby, co byl žalobce pojišťovnou vzat do stavu nemoci, to jest od 2. ledna 1928 do 31. prosince 1928. O b a n i ž š í s o u d y žalobu zamítly, o d v o l a c í s o u d z těchto důvodů: V podstatě jde jednak o výklad čl. XVII. kolektivní smlouvy, jejíž platnost a závaznost pro strany není popírána, a to, jak jest počítati dobu jednoho roku, po kterou zaměstnanci při onemocnění, spojeném s nezpůsobilostí k vykonávání služby, jest ještě plné služební požitky vypláceti, jednak o zjištění, od kdy žalobce byl takto nemocen a službu pro onemocnění nekonal. K první otázce má žalobce za to, že onu dobu jednoho roku jest počítati do doby, co byl vzat do nemocenského stavu, tedy od jakéhosi určitého formálního projevu zaměstnavatele, z něhož plyne, že ona jednoroční doba počíná, kdežto žalovaná počítá dobu tu od toho okamžiku, co zaměstnanec přestal službu pro onemocnění vykonávati. První soud přiklonil se právem k názoru žalované. Čl. XVII. kolektivní smlouvy nemá ustanovení o tom, že se vyžaduje určitý projev zaměstnavatele nebo zaměstnance neb obou, od kdy jest počítati onu jednoroční lhůtu, totiž jak míní odvolatel »vzetí do nemocenského stavu«. Ustanovení tohoto článku kolektivní smlouvy nelze rozuměti jinak, než že zaměstnanec, nekonal-li službu pro onemocnění po jeden rok, ztrácí nárok na služební požitky proti zaměstnavateli, již následkem toho, že službu pro onemocnění po celý rok nekonal. Přestane-li tedy zaměstnavatel služební požitky po uplynutí tohoto roku zaměstnanci vypláceti, jedná podle smlouvy, která i zaměstnanci musí býti známa, a který také si musí býti toho vědom, že jeho nárok na služební požitky uhasnul, an to se zaměstnavatelem smluvil. Žalobce se nedovolává jiného ustanovení nebo předpisu, který by toto ujednání vykládal ve ve smyslu názoru jím zastávaného.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Po právní stránce (§ 503 čís. 4 c. ř. s.) byla věc odvolacím soudem posouzena správně. Spornou právní otázkou, od které doby jest počítati jednoroční lhůtu stanovenou v čl. XVII. kolektivní smlouvy zaměstnanců nemocenských pojišťoven zodpověděl odvolací soud tak, že tato lhůta počíná dnem, kdy zaměstnanec skutečně přestal pro nemoc vykonávati službu. Tento názor jest v podstatě uznati za správný, neboť v čl. XVII. kolektivní smlouvy jest ustanoveno, že definitivní zaměstnanec — jímž byl žalobce — má nárok na plné služební požitky po dobu jednoho roku v nemoci, spojené s nezpůsobilostí k vykonávání služby. Z tohoto ustanovení plyne nepochybně, že pro počátek jednoroční lhůty jest rozhodující doba, kdy zaměstnanec skutečně onemocněl a pro nemoc nebyl způsobilý konati službu. Dovolatelův názor, že prý tato jednoroční lhůta počíná teprve od zahájení řízení, kterým má býti zjištěno trvalé onemocnění zaměstnancovo, a to lékařskou prohlídkou provedenou za účelem pensionování, nemá v doslovu čl. XVII. kolektivní smlouvy nijaké opory.

Čís. 13695.

Přednesl-li žalobce při prvním roku (§ 239 c. ř. s.) před okresním soudem žalobu a nedostavil-li se k roku k ústnímu jednání, při němž dostavivší se žalovaný popřel žalobní nárok a navrhl vydání rozsudku pro zmeškání, byly tu předpoklady pro vydání rozsudku pro zmeškání podle § 442, první odstavec, c. ř. s.

(Rozh. ze dne 27. června 1934, Rv II 628/32.)

O žalobě o zaplacení 3.198 Kč konal se před okresním soudem v S. jako soudem první stolice odděleně první rok podle § 440 odstavec první, druhá věta a § 239 c. ř. s., k němuž se dostavily obě strany a při němž nebyly vzneseny formální námitky. K roku ustanovenému na den 24. března 1932 se žalobkyně nedostavila, dostavivší se žalovaný popřel žalobní nárok a učinil návrh na vynesení rozsudku pro zmeškání proti nedostavivší se žalobkyni. Tomuto návrhu bylo vyhověno a rozsudkem pro zmeškání podle §§ 396 a 442 c. ř. s. byla žalobní žádost zamítnuta. Odvolací soud napadený rozsudek potvrdil a uvedl v otázce, o niž tu jde, v důvodech: Mylný je názor odvolatelky, že nebylo lze vydati rozsudek pro zmeškání podle §§ 396 a 442 c. ř. s., poněvadž nebyl jí zmeškán první rok, nýbrž teprve rok další, takže bylo postupovati podle § 442 c. ř. s. druhý odstavec, měl býti protokolován nový přednes žalovaného, opis protokolu měl býti doručen žalobkyni a žalobkyně měla býti obeslána znovu k přelíčení. Tím vytýká odvolatelka ve skutečnosti vadnost řízení zaviněnou nesprávným výkladem §§ 396 a 442 c. ř. s., ale bezdůvodně. Při prvním roku v technickém smyslu byl podle § 239 c. ř. s. přednes ve věci samé vyloučen a, byl-li učiněn, neměl procesního významu, tak že žalobkyně, jež se nedostavila k následujícímu na to roku k ústnímu líčení, propadla rozsudku pro zmeškání podle § 442 odstavec první a § 396 c. ř. s.